

ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU NU SE INTRĂ ORICUM

† *Duminica după Botez, începutul propovăduii Domnului*

Mântuitorul și-a început activitatea de propovăduire a Evangheliei, preluând cuvintele Sfântului Ioan Botezătorul, și anume: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor!” (Matei 3, 2). Acest îndemnul este la fel de actual și astăzi, ca și atunci, pe vremea Mântuitorului. Dar ce înseamnă „Pocăiți-vă!” și ce înseamnă „Împărăția lui Dumnezeu”? „A te pocăi” înseamnă să faci ordine acolo unde este dezordine în viața ta. Să aduci echilibru acolo unde s-a deranjat ceva; să înnoiești ceva acolo unde s-a învechit; să pui ceva în locul de unde ai luat. Dacă ai nedreptățit, să faci dreptate; unde vezi că este lipsă, să pui ceva din prisosul tău, iar acolo unde s-a stricat ceva, să repari. Aceste îndemnuri spunea Ioan Botezătorul lumii de atunci. Nu le spunea mai mult decât: *Schimbați-vă total, înnoiți modul vostru de a fi, regândiți atitudinile și comportamentul vostru, puneți ordine acolo unde există dezordine.* Acest înțeles a vrut Sfântul Ioan Botezătorul să transmită prin cuvintele „Pocăiți-vă!”. De aceea, și Mântuitorul

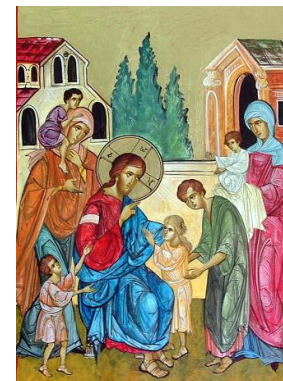

lisus Hristos și-a început activitatea Sa publică tocmai cu aceste cuvinte, transmitând lumii același mesaj. Dar de ce a legat Mântuitorul aceste cuvinte „pocăiți-vă” de sintagma „împărăția lui Dumnezeu” sau de vestea că împărăția lui

Dumnezeu s-a apropiat? Răspunsul este simplu. Pentru că în împărăția lui Dumnezeu nu se poate intra oricum. Membru al împărăției lui Dumnezeu nu este oricine, dar poate oricine să devină. La un moment dat, au venit fariseii la Mântuitorul și L-au întrebat: „Când va veni împărăția lui Dumnezeu?” (Luca 17, 20). Pe toată lumea preocupa acest lucru din predica lui Iisus. Și El a răspuns: „Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Și nici nu vor zice: lat-o, e aici!, sau: Acolo! Că iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17, 20-21). Așadar, Împărăția lui Dumnezeu nu este o unitate sau o categorie geografică circumscrisă spațial, nu este aici, sau acolo, ci ea este foarte aproape de noi prin Iisus Hristos. Doar cine îl primește pe Iisus Hristos și intră în comuniune deplină cu El, împărțându-se cu El, pentru acela împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul lui, și nu în afara lui. Sfântul Apostol Pavel spune și el că: „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și nici băutură, ci este pace, dreptate și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14, 17). Aceasta este împărăția lui Dumnezeu: Pace! Și știm cu toții cât de bine este acolo unde este pace. Este dreptate! Și unde este dreptate nu există umilință și nici suferință. Este bucurie! Și unde este bucurie, nu este întristare, nici suferință, nici suspinare. Amin!

A FI PĂRINTE ÎN ZILELE NOASTRE

Oare există vreun miracol mai mare cu care a binecuvântat Bunul Dumnezeu omenirea decât acela de a da naștere unui copil? Nimic nu se compară cu bucuria de a fi părinte! Din dorința de a avea un copil sănătos, nici un sacrificiu nu este prea mare comparativ cu acela de a da naștere unui copil. Când vezi că s-a născut copilul sănătos, îți iei foarte în serios responsabilitățile de părinte. Nu știi practic nimic, este un domeniu nou și fascinant pentru tine, în care fiecare zi te documentezi temeinic, întrebi pe mamă, soacră, vecini, oricine e dispus să-ți ofere informații, citești cărți de specialitate, cauți pe Internet, pe forum discuți cu alte mămici, ce nu faci pentru a fi un părinte bun? Când te dumirești cât de cât cum este a fi părinte, apar alte necunoscute: cât alăptează mama pruncul, când te întorci la serviciu în grija cui îl lași, ce creșă alegi, ce grădiniță, apoi ce școală și tot așa... „Copii mici, probleme mici, copii mari, probleme mari!” Câtă dreptate are acest proverb! Câte ar putea păți copiii, dacă n-ar avea Bunul Dumnezeu grijă de ei! Într-o fracțiune de secundă, în ciuda întregii griji pe care le-o porți, cad, se lovesc și multe alte probleme... Îi apără Dumnezeu de rele și îi ferește! Dar marea problemă referitoare la generațiile actuale rămâne aceea legată de educația pe care o dăm copiilor noștri. Cum ne exercităm rolul de părinți în educarea fiilor noștri? Trăim niște vremuri halucinante, în care cei șapte ani de acasă, bunul-simț, codul manierelor elegante au devenit noțiuni abstracte, demodate. Eu vreau, ca orice părinte, să-l protejiez de răul acestei lumi, să-l cresc bine, să îi împărtășesc din experiența mea de viață. Dar mai știm în condițiile actuale cum este mai bine? Aceste suflete curate nu au luat contact încă cu nici o murdărie, nu sunt viciate în nici un fel, deci avem datoria sacră de părinte să luptăm pentru educația sănătoasă primită de copiii noștri.

Dragi părinți, duceți-vă copiii cât mai des la biserică, nimic nu e mai înălțător decât un copilăș în genunchi care se roagă cu mânuțele lui împreunate, care se împărtășește cu Trupul și Sângele Domnului și atunci veți observa că vor veni răspunsurile la toate întrebările legate de responsabilitatea pe care o avem, de a fi părinți în zilele noastre! Fiecare părinte are datoria morală de a-l învăța pe copilul său să se roage, de a-i face încă din copilărie cunoștință cu Cel care este Bunătate, Dragoste, Blândețe. Copiii sunt cel mai frumos dar al lui Dumnezeu, cea mai mare recompensă dată de către Acesta celor ce se iubesc, ca rod al dragostei lor, de aceea trebuie înconjuțați întotdeauna de dragoste, afecțiune și căldură sufletească, însă niciodată nu trebuie uitat îndemnul Mântuitorului, care a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine!”.

Timpul, punte peste prăpastia indiferenței

Întotdeauna, în decursul istoriei omenirii, până să se introducă o anumită concepție, au apărut altele noi, făcând ca primele să pară că au căzut în banalitate. O maximă spune: „Mai mult decât fiii tatălui nostru, suntem fiii epocii în care ne-am născut!”. Din păcate, mulți dintre noi, în loc să ne comportăm ca fii duhovnicești ai lui Dumnezeu Tatăl, ne lăsăm înfiați de spiritul epocii în care trăim. În vreme ce lumea, în general, își petrece timpul punându-se la punct cu tot ce este la modă în această viață, adevărații creștini priveghează spre a se învrednici de mântuirea sufletului lor postind și rugându-se lui Dumnezeu cu pocăință. A fi la modă sau a fi creștin? Aceasta este dilema pe care teologii au responsabilitatea duhovnicească de a-i ajuta pe semenii lor să o rezolve ori de câte ori constată că în societatea în care trăiesc apar tentații care riscă să-i îndepărteze cu totul de Dumnezeu. A fi creștin nu este o modă, ci un criteriu sau o condiție în funcție de care putem dobândi mântuirea. A fi creștin nu conferă omului automat statutul de mântuit. Statutul de creștin, foarte strâns legat de formarea caracterului bisericesc, conferă doar dreptul de a se apela la mijloacele de mântuire puse la dispoziție de Biserică, așa cum este cazul Sfințelor Taine. Timpul, ca unitate de măsură, reprezintă o creație a lui Dumnezeu spre folosul oamenilor. Timpul petrecut în lumea văzută este pentru a ne ajuta reciproc, în timp ce în lumea nevăzută - care este o lume în afara timpului și, prin urmare, nu se mai cronometrează - orice măsurătoare încetează. Ceea ce este timpul pentru lumea văzută aceea este eternitatea pentru lumea nevăzută. De altfel, din cauza eternității care caracterizează viața de dincolo, pe aceasta o mai numim „viață veșnică”. Din punct de vedere cronologic, păcatul este o frână în mișcarea pe care omul o execută în timp către Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care în Apocalipsă se spune că diavolul este mânios pentru că „timp nu va mai fi” (Apocalipsa 10, 5). Conștient că timpul în care poate lucra este scurt, întrucât în Cer și iad funcția acestuia încetează (Apocalipsa 12, 12), diavolul încearcă să pună stăpânire pe timpul nostru în lumea aceasta. Mulți dintre noi, cei de astăzi, se plâng că nu mai le ajunge timpul ca să mai și meargă la biserică. Semnul sărăciei nu este lipsa banilor, ci lipsa timpului. Când veți constata că nu vă mai ajunge timpul și veți motiva astfel, acum, la cumpăna dintre ani, puneți-vă întrebarea al cui rob ați devenit. Cui îi acordați timpul dumneavoastră? Astfel, veți ști cine vă este dator. Îndatorați-L pe Dumnezeu! Cred că este cea mai bună investiție. Spre exemplu, dacă vreți să aflați câtă încredere aveți în Dumnezeu, măsurați timpul acordat participării la slujbele Bisericii în duminici și sărbători. Ce motive v-au împiedicat să participați? Sunt ele binecuvântate de Dumnezeu? Dacă, privite din perspectiva lui Dumnezeu sunt mai importante decât participarea la sfintele slujbe, atunci înseamnă că El v-a chemat să le împliniți exact atunci când trebuia să fiți la biserică. Timpul trece repede și este foarte scump. A trecut o clipă, au trecut două, ai făcut pași spre mormânt. Cu timpul care a trecut nu te mai întâlnești. Folosiți timpul în folosul sufletului vostru, pentru viața de dincolo, nu-l pierdeți cu lucruri care nu ajută sufletul. Timpul ne este dat spre desăvârșire.

SFÂNTA MUCENIȚĂ TATIANA

Aceasta sfânta muceniță a trăit pe vremea împăratului Alexandru Sever, în secolul al treilea. Refuza să se căsătorească, alegând să rămână pură și să trăiască în numele Domnului nostru Iisus Hristos. Datorită vieții sale exemplare, este inclusă în rândul diaconițelor de la Biserica din Roma, în ciuda vârstei sale fragede, 15 ani. Este dusa în templul zeului Apolo pentru a aduce jertfa în numele acestuia. Totuși, Tatiana în loc de a-l cinși pe acesta, se ruga la Mântuitor. În urma rugăciunilor sale, pământul se cutremura iar statuile zeului și o bună parte a templului au căzut ca secerate. Într-o altă zi sfânta este dusa la templul zeiței Artemis, pentru a îi aduce jertfa și acesteia. Conform tradiției, templul a fost cuprins de flăcări când mucenița se apropie de el deoarece, în urma rugăciunii pe care abia o terminase, fulgere au coborât din cer. La foarte multe chinuri a fost supusă sfânta muceniță pentru simplul fapt că își mărturisi credința în Mântuitorul nostru, nefiindu-i frica să spună faptul că este creștină. Este aruncată în foc, în ghearele fiarelor sălbatice, este biciuită și îi sunt scoși ochii. Totuși, Tatiana rămâne neclintită în credința ei, refuzând să se închine la idoli. Astfel, judecătorul hotărî să fie tăiat capul Sfintei Tatiana. Capul Sfintei Tatiana poate fi văzut la Catedrala mitropolitană din Craiova, în racla în care se găsesc și moaștele Sfântului Ierarh Nifon, patriarh al Constantinopolului și ale Sfinților Mucenici Serghie și Vah. Odată ce Constantinopolul este cucerit de otomani în anul 1453, pe vremea domnitorului Neagoe Basarab, Craiovenescii aduc capul Sfintei și moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul la Mănăstirea Bistrița din județul Vâlcea. Mai mult, după reorganizarea Mitropoliei Olteniei, dintre anii 1950 și 1955, capul Sfintei Mucenițe Tatiana va fi dus într-o primă fază la Episcopia Râmnicului iar mai apoi la Catedrala mitropolitană Sfântul Dimitrie din Craiova.

PASTORAȚIA ROMÂNILOR EXTERNI, ADORMIȚII ȘI CIMITIRELE - Anul omagial 2021 -

Anul 2021 a fost proclamat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca „An omagial al pastorației românilor din afara României”, dar și „Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul”. De asemenea, în anul 2021, se va pune în evidență, prin acțiuni, lucrări și simpozioane, valoarea liturgică și culturală a cimitirelor. Diaspora românească este una dintre cele mai numeroase, ocupând în prezent locul cinci la nivel internațional. În decursul a aproximativ 15 ani, între 2000-2001 și 2015-2016, numărul emigranților români a crescut cu 2,3 milioane, emigrarea fiind motivul principal al declinului populației din țara noastră. În aceste condiții, cele mai noi proiecte catehetice demarate de Patriarhia Română au avut în vedere diaspora românească. În anii trecuți a fost implementat un proiect pilot în Episcopia Italiei, care a asigurat formarea specifică a persoanelor implicate în desfășurarea activităților catehetice, cu scopul dezvoltării deprinderilor de lucru cu copiii și tinerii în cadrul Școlii de Duminică. Proiectul a fost demarat și în Episcopia Spaniei și Portugaliei. Amin